

viser sig klart gennem disse Afstemninger, at dette Syn paa den danske Folkekirke kun er repræsenteret af en Minoritet. Man har ofte nok her hørt Udtalelser fra den Side, der skulde give Indtryk af, at man havde hele det danske Kirkefolk bag sig. Det er altsaa noget, som denne Realitet, som Afstemningen jo er, viser, er ganske galt. Afstemningen viser, at kun en ubetydelig Minoritet er for, at man ubetinget griber ind ved Lovgivning for at give Kvinder Adgang til de præstelige Embeder. Majoriteten for, at det ikke skal gøres, er saa aldeles iøjnefaldende stor, at man med Rette kan bruge Udtrykket: en ubetydelig Minoritet om de andre. Det andet Spørgsmaal, som var stillet, havde en noget større Minoritet for sig. Jeg vil føje til, at disse to første Spørgsmaal blev redigeret i Fællesudvalget ved Overenskomst mellem det konservative Folkeparti og Venstre, og jeg kan sige, at jeg ganske særlig har arbejdet sammen med afdøde Jørgen Pedersen paa at formulere disse Spørgsmaal, og at det var mig om at gøre, at det andet Spørgsmaal ogsaa blev stillet, da jeg lige fra Begyndelsen har udtalt her i Tinget, at jeg personlig ikke havde noget principielt imod at give Kvinder Adgang til visse kirkelige Stillinger; jeg kunde meget vel tænke mig, at der var Stillinger, hvor de godt kunde komme i Betragtning, og hvor de vilde kunne virke til virkelig Velsignelse, men jeg var ikke villig til at gaa med til noget, uden at Kirken var blevet hørt, og man havde faaet en fyldestgørende Tilkendegivelse af, at der var en stærk Opinion for det. Ogsaa paa Spørgsmaalet om paa visse Betingelser, der tog Hensyn til Kvindernes aandelige og fysiske Forhold, at give dem Adgang til kirkelige Embeder har kun en ringe Minoritet svaret Ja, om end den er noget større end for det første Spørgsmaals Vedkommende. Det tredje Spørgsmaal, som blev stillet fra den Side, der nærmest repræsenteredes af det tidligere Medlem af dette høje Ting Hr. Jensen-Sønderup, har, som det blev bemærket af den ærede Ordfører Hr. N. Johan Laursen, faaet langt flere Ja-Stemmer, men dertil er at bemærke, hvad der ogsaa blev gjort opmærksom paa, at formelt er dette Spørgsmaal stillet paa en anden Maade end de to første. Det er derfor muligt, at der ved Besvarelsen af dette Spørgsmaal kan foreligge nogen Misforstaaelse, men jeg er i alt Fald ganske overbevist om, at Misforstaaelsen vil ikke være til Ugunst for den Tankegang, der

hævder den independentiske Opfattelse.

Jeg vil da indrømme, at Besvarelsen viser, at der er meget stærke Kræfter i Gang i vor Folkekirke, som arbejder i en Retning, der efter min Mening vil betyde en Opløsning af den. Og hvis denne Udvikling fortsættes, vil det i Virkeligheden i Fremtiden i høj Grad vanskeliggøre Bevarelsen af vor Folkekirke som en Helhed. Men det er ogsaa muligt, at netop dette Spørgsmaal, der her er rejst, vil bidrage til at vække Forstaaelse blandt vore Kirkefolk for Betydningen af at holde vor Kirke sammen. Og jeg har bl. a. et godt Haab om, at det Udvalg, som nu arbejder for at forene den sønderjydske Kirke og det gamle Kongeriges Folkekirke, ogsaa vil bidrage til at modarbejde en mulig Tendens i Retning af Opløsning af vor Folkekirke. I alt Fald viser Forholdene, at hvis Kvinderne vil fortsætte deres Arbejde for at vinde frem til de kirkelige Embeder, maa de gaa til Kirken selv, det er der, Stemningen maa rejses. Disse udefra kommende Krav, disse Kvindekrav, som man ikke kan mærke staa i et virkeligt nært Forhold til Kirkefolket, har meget lidt Værdi, og navnlig maa jeg sige, at Henvendelser, der ligefrem synes at vise direkte Haan mod Kirken, saaledes naar der i en Henvendelse taltes om „dens blinde Iver for at forhindre Udvikling og for at hindre en verdslig Lovgivning i at fremme Reformen“ —, saadanne Henvendelser bidrager ikke til at fremme Muligheden for, at den Tid kan komme, hvor Kvinder kan faa Adgang til de kirkelige Embeder. Vort Parti vil vedblivende staa overfor de Bestræbelser, der er fremme i saa Henseende, som vi hidtil har staaet, saaledes at vi ikke vil tage Hensyn til noget, der ikke har Rod i Kirkefolket selv. Men vi har, som det vil ses af Betænkningen, erklæret os villige til at arbejde for Spørgsmalets Løsning, saa snart det trænger sig frem til Løsning fra Kirkens Side. Det er ikke saaledes, at vi ønsker en Løsning af dette Spørgsmaal, hvis det rejses af en enkelt Menighed, saa længe Stemningen i Folkekirken som Helhed faktisk er imod det. Vi vil vedblivende modsætte os en Lovgivning, som giver Kvinder Adgang til Præsteembeder, hvis dette er imod den aldeles overvejende Opfattelse indenfor Folkekirken, saaledes at det vilde betyde et ødelæggende Brud i vor Folkekirke, hvis man skred til en saadan Lovgivning. Men vi vil ikke paa nogen Maade afvise en Løsning af Spørgsmaalet ad Lovgivningens Vej, hvis For-